

Natasha Xhelili

Poetry in English and Albanian language

Winter Scene

The last scene of winter
I cradle in the swing of the heart
Trees dismantled from want
shiver under petals of snow.
The rebellious rain of dreams
knocks with intensity
on my window,
his rhythm is a slap
to my solitude.

The wings of migration melt
in the imminent horizon.
Clouds, fog, darkness
frozen in this setting.
I am very cold
amidst this white emptiness.
The wings of the angel of love
do not cover me.

I weep like a child over burned letters.
From their ashes words reawaken
timid words, left without nests...

In the respiration of storms
you run like a vagabond through my memories,
playing the same tune,
waiting for the fondling charity...
The last scene of winter
I sculpt on walls of pain.
On fountain-heads the steam of movement is felt
Rivers gush like hyenas
tearing everything with cruel nails...

The languorous sun
pants like the brightness of the firefly...
you open the door of memories
to the landscape weaved
in fabric, recalling me from the scene.
You extort the bitterness of yesterday...
There, in the painting simulated with sorrow,
is a white stain,
an empty space
that needs to be filled with expectancy...

Translated by Sidorela Risto

MY WAY

To the meandering veins
Charged with steps pains
And spitting the word 'heck'
Because you made lost bed
My confidence sky.

Every step on your holding on opinion
The answer comes with crackling
The echoes of steps, then stands as a reminder.

As an icon of the carry
Dusty road to the peace of time
Knows my song poetry and verses inspired by
The monologue of Shakespeare "To be or not to be"
I walked
To rejoice in my presence
Shadow rises to wound the sun, the rain sight
Concerns that come to take refuge in me...

MEKKA

THE WOMAN OF THE SNOW

With the whitest hair,
Sprinkling from your eye lashes,
Your words,
Your dreams.

I shone the sun into your eyes

In this space,
I brought back the warmth
Your whiteness of your purity,
invites me to dance.

There, in the middle of the open floor
With the dance of the air
I hold onto my gown,
Like a great dame.

Your presence astonishes me.

Your midriff shivers from the touch of white snow,
The rhythm keeps me upright,
The darkness of the sky only makes your lips more noticeable
I wear the purity of our city
Under the gaze of millions of stars
I tore into the big festivity.

The magicians of the past I call,
All of them
Bless my life
So I can reflect beauty like Helena
And be brave like Athena
And to hold a place in my soul for music.

My love,
I wait for you to take the first step.

THE SILENT EARTH

The silent earth
That accepts my steps every day
You have an ancient magic inside you
That raises us
Leads us,
Caresses us

What sweetness awaits us in your bosom
Without getting tired of the tears from our grief
Then it restores us like trees
Like oak, like apples, like pears
To sweeten others with our fruit
Then gather all our dreams
So that they do not die
To be reborn in new souls
He walked towards you
Chewing the routine on your gas.

THE STATION

You are the station
The port where my sadness
can be anchored
On my way
I am accompanied
by a thin moon
Late at the last metro station
Inside me I'm placing a stool.

THE PURSE OF A LADY

The purse of a lady always has the whole world in it
The ocean filled with waves that silences
The lost glares of this sad year,
Moral borders that shouldn't be crossed,
Stupider things begin to align later on

Fashion magazines that are usually empty
Mixed feelings that are jinxed
Explode onto my hands every time I touch it
The napkin of dry tears from the sunken pride
The dreams of draws I was afraid to open
The photograph of Prince Charming I can't find
Petals that were gifted secretly
(There are the blurry messages hidden too)
My bag is damaged from the mountain,
For parents it's the belongings of the past childhood
Everyday in a battle of denial for life
In the woman's bag lies all of her misery
(That beg for sleep with a small ounce of hope)
She rises the dams so they do not overflow
Every falling star takes her order

GHOST SHIP

I am alone on the bridges of the river
I notice the trembling of my eyelashes
Of eroded rocks
I wait for the sails of a ship to brighten the horizon
My heart trembles from this shallow smell
That rots inside me
I am silenced by the waves kneeling on the shore
Embracing their loss
We familiarise with the flight of a seagull
To feel the depths of my dream

I focus on the serenity of space
To squeeze the bitterness that has ruled me
Bloody, I treat the wounds of light from the lighthouse
I'm lost
This city robs me of something
My false identity halts my movements

I build a boat with abandoned seasonal logs
I sail the scorched flames of slain hope
I get behind the wheel and cross the sea
Without a compass or a map
You do not know my ship
Ghost.

FIGHT

I get lost in my trail of thoughts
Scrambling on the ropes of life
I struggle with the unjust traps
set by my friends
When I find myself in the last-minute swing
My father cuts the ropes
with the strength of his faith in me
As I struggle to stand up,
my eyes darken as arrows are shot at me
I grind my teeth like a hyena
Then I become a lioness
and set the boundaries of my territory of traps.
I root like a wild flower in my virtues.
Write a poem about your enemies and challenges
Then put it in a draw of memories
As we go to wander in Van Gogh's wheat field
And find the prosperity of work and colours
I plunge into the abyss of the munch screaming
And I get used to the loss
I climb back into Verona's hopeless balcony
To know love

Time challenges me but
I am ready.

I LIVE IN AIR

I live in air
I smell from far away the citrus aroma of the south
A green leafy meadow defies winter
Hidden under a violet
Ready to bloom

The seasons lose their balance
In a hungry roar

I'm in the air again
And a new aroma passes
Through the forest
Through the streets
Rising from a majestic oak

In an empty birds nest
Death is hidden

If I come down I'm dead either way.

AS IN THE FAIRY TALE

Petals of words like snow in April
Covered by silent voices of trips
By magic threads became so visible
Breathing feverish flames to lips.

You came from dreams like a blue prince
In fairy tales we had love conceived
And our four palms we made evinced
Ran shamelessly like Adam and Eve.

You eagerly seek for a fresh source
To quench the heat of dry land basis
In fear from winds of dunes in course
Move down a valley for an oasis.

Cries the Haven: Gates open, each one
Your throat of thirst gets dry to the end
By me, a mad Eve, the world is done
To quench your thirst, it's me, my friend.

Quenched by three drops as winds contest
Paradise you found, you must explore
When my abysses crush on your chest
Boundaries of tale, expand outdoor.

Translation from Albanian into English
By Alfred Kola

I WEAR YOUR SHIRT

I wear your shirt
The road straightens like the string of yarn
that your grandmother knits
with dreams of her younger self.
The evening distances from the twilight
created by the sunset
The wind that comes wraps me
in the changes of your whispers.
The limits that cannot be overstepped
moved further away and now
I can breath freely
The perfume your body intoxicates me into forgetting reality
As if drunk, I wonder about the days you wore that shirt
I estimate the steps that separate us
Your chest that I want to touch is hidden

You ask what season makes me the happiest
And recite verses to express yourself
I feel steps approaching me...

THE NIGHT

Wet and dry
The night is quiet
From the long absence

Then darkness
Darker
Darker.

THE DANCE OF LIGHT

The oscillating night bends the light
With every dance, a new star is born
It's a teary eyed dream of a far away galaxy.
Fairy tales stories are left half read
Darkening the moon that washes over the lake.
A late traveller
Changes the seasons in the calendar.
The light spreads
And night fades
Crossroads pass
Seasons of temporary sun
And ashes of the night descend
From the chimney of evil
The horses of wind become busy teasing the flame
I love - I love the sways of your walk
Through shiny ashes
The dancing of light follows me too
Memories flash with the light like on a camera
Then held in the back of shadows at night

Left with no memory of the drowning
Tick tock, tik tock

Is it love or a reaper
The night defeats the light
So that stars can be born once again.

WE STARTED A JOURNEY

We started a journey
The two of us
Towards new beginnings.
From the stems of my heart,
I follow your rhythm
And you follow mine
Like the dance follows the choreography

The new spaces we find
The borders of the outside world
I step down from the shoulders of daydreaming
Me in your sky
You in mine
Like two stars in the galaxy

We quickly let go
Because we do not know fear
From the farthest ends to each other
I am your beginning and end
And you are mine
Like we are blind

I DIDN'T KNOW I WAS A FLOWER

I didn't know I was a flower
In the garden of your heart
I've blossomed beautifully
Whilst you hold me in your hands
Like the only flower growing above the soil
As you keep referring to me in metaphors
My cheeks blush
You created poetry for me, and I listened to the flow of each sentence
Sometimes becoming Aphrodite to you
And sometimes seeing myself
Can I see myself like you see me
Sometimes I use bigger and stranger words
To hide the simpler things
Which you aren't afraid of pointing out
Walking through the garden of my flowers
You repeat restlessly about how crazy I am
Spoiling me massively (that's how you are)
To play with the words throw and wait
like the ancient references of our provinces
Let's surrender to each other
Like it's the most normal thing in the world
You wait for a greeting
Like a flying saucer
To rise then like the other planets in my being
In front of the mirror, I am a flower in your hands.

ELOPING

Eloping,
With closed eyes
Into a whole new world
Where the jasmines have bloomed
And where the birds chirp fearlessly
From the fire in my heart
The Phoenix magnificently explodes

PEISAZH DIMRI

Peisazhin e fundit të dimrit
Në shilarëse të zembrës përkund,
Pemët e zhveshura nga mungesa
Drithërohen në petalet e dëborës,
Shiu i rebeluar ëndrrave
Troket me forcë
Në dritaren time.
Ritmi i tij si shuplakë
Godet vetminë.
Krahët e shtegtimit treten në horizontin e afërt
Re, mjegull, errësirë...
Më ngrijnë në sfond.
Kam shumë ftohtë mes kësaj boshësie të bardhë
Krahët e ëngjellit të dashurisë
Nuk përkulen më mbi mua
Vajtoj si fëmijë mbi letrat e djegura të dashurisë
Në hirin e tyre ringrihen fjalë,
Fjalë të ndrojtura, të mbetura pa fole
Në frymëmarrje stuhish
Si endacak vrapon në kujtimet e mia,
Duke i rënë po asaj melodie
Duke pritur lëmoshë përkëdhelëse...
Peisazhin e fundit të dimrit
Skalis në murana dhimbjeje
Krojeve ndihet avulli i lëvizjes
Lumenjtë vërshojnë si hiena
Gërvishtin gjithçka
Me thonj gjakatar...
Dielli i mekur
Regëtin si dritë xixëllonje
Ti hap portën e kujtimeve
Në peisazhin e endur në pëlhurë
Më tërheq prej sfondit,
Më shkëlqez zemërimin e mbramë...
Atje në pikturën e modeluar me trishtim

Ka një njollë të bardhë,
Një vend bosh
Që duhet ta mbush
Me pritje...

RRUGA IME

ti më gjarpëron venave ,
e ngarkuar me hapa dhimbjesh ,
e pështyrë me fjalët "dreq ",
pasi je bërë shtrati i lotëve ,
qielli i besimit tim ...

çdo hap mbi ty mban një mendim ...
përgjigjja më vjen me kërcitje e jehona hapash ,
pastaj ngrihesh si kujtim .

si një ikonë të mbaj me vete ...
ti rrugë e pluhurosur nga ritmi i kohës ,
e njeh këngën time ,
poetikën e vargjeve frymëzuar prej teje
monologun shekspirian "to be or not to be",
unë eci ,
ti gëzohesh për praninë time
si hijez ngrihesh
drejt plagëve të diellit ,
shiut të psherëtimave ,
bregave që vijnë të strehohen tek unë

VAJZA E DËBORËS

Me flokë dëbore
t'i spërkita qerpikët
fjalët,
ëndrrat.

Të vura diej në sy.

Prej hapësirës
ngrohtësinë e rrëmbeva;
kurmi yt i bardhë
në vallëzim më ftoi.

Atje, në mes të Sheshit
me valsën e erës
që ngarendte për ta mbajtur fustanin
si të një dame

U ngurosa para teje

Beli yt dridhej në prekjen e bardhë të dorës sime
Ritmi më mban në drejtqëndrim
Nata e qelqtë buzët e tua m'i zgjat.
Ato përflaken ende pa i prekur
Vishem me bardhësinë e qytetit
Nën vështrimin e mijëra yjeve
që më grishin në festën e madhe

Magjistarët e kohërave i thërras,
të gjithë,
bëj fli dhe jetën time
të vesh bukurinë e Helenës
e guximin e Athinasë
dhe vendos në sfond muzikën e shpirtit tim

Belholla ime
hapin tënd pres.

TOKË E HESHTUR

Tokë e heshtur
Që pranon hapat e mi çdo ditë
Ke një magji të lashtë brenda teje
Që na rrit
Na udhëheq
Na përkëdhel.

Me ç' ëmbëlsi na pret në gjirin tënd
Pa u lodhur nga lotët e hidhërimit tonë
Pastaj na rikthen si pemë
Si lis, si mollë, si dardhë
Të ëmbëlsojmë të tjerët me frutat tona.
Pastaj mbledh gjithë ëndrrat tona
Që ato të mos vdesin
T'i rilindësh ne shpirtra të tjerë.
Eci drejt teje
Duke pertypur rutinën në gazin tënd.

* * *

Ti je stacioni
Porti ku mund të ankorohet trishtimi im
Në rrugën time me shoqëron një hënë e hollë
Vonë në stacionin e fundit të metrosë
brenda meje po vendos një stol

ÇANTA E NJË GRUAJE

Çanta e një gruaje ka gjithë botën brenda
Detin me dallgë që e bën të heshtë
Vështrimet e humbura në vitet e trishtë
Kufijtë moralë që s' duhet t'i shkelë
Pastaj rreshtohen ca gjëra të kota
Kuti makjazhi, krehër e pasqyrë
Portofole të modës që shpesh janë bosh

Ndjenja të trazuara që i mbyll me zinxhirë
Shpërthejnë nëpër duar sa herë që i prek
Shami me lotë të tharë nga krenaria e mposhtur
Ëndrra në sirtarë që ka frikë t'i hapë
Fotografi të princit të kaltër që dot s'e gjeti
Petale sh që ia dhuruan fshehurazi
(aty janë dhe mesazhet turbullues të fshirë)
Çanta është bërë gunga-gunga nga malli
Për prindërit e gjërat e vajzërisë së shkuar
Përditë një betejë për mohimet e jetës
Në çantën e një gruaje flenë të gjitha mërzitë
(që nanuriten me një të zbehtë shpresë)
Ajo ngre diga që ato mos të derdhen
Çdo ylli që bie i merr porositë.

ANIJA FANTAZMË

E vetmuar jam brigjeve të Jonit
Dallgëzohem nga dridhjet e qerpikëve
Të shkëmbinjëve të gërryer
Pres velat e një anijeje të zbardhin në horizont
Më dridhet zemra nga gjithë kjo erë e boshtë
Që myket brenda meje
Heshtohem me valët që gjunjëzohen në breg
Duke u përqaftuar me humbjen e tyre
Njësohem me fluturimin e pulëbardhave
Të ndiej vrik thellësinë e ëndrrës
Fshikullohem me qetësinë e hapësirës
Të shtrydh vrerin që më ka sunduar.
E gjakosur mjekoj plagët në ndriçimin e farit
Kam humbur...
Ky qytet më rrëmben gjithçka
Identitet i rremë më brengos lëvizjen

Krijoj një anije me trungjet e braktisura të stinës
I vë vela flakët e zhuritura të shpresës së vvarë
Dal në timon dhe eci shpenguar nëpër dete
Pa busull e hartë

Ti nuk e njeh anijen time
Fantazmë.

SFIDA

Humbas në rrugën e mendimeve
Kacafytem në litarët e trekëmbshave të jetës.
Përpëlitem në kurthe të padrejta që më ngritën miqtë
Kur gjendem në kolovitjen e çastit të fundit
Më pret litarët babai me forcën e besimit te unë
Ndërsa luftoj të ringrihem sy cmirëzinj më hedhin shigjeta
Skërmitin dhëmbët si hiena
Atëherë bëhem luaneshë dhe vendos kufijtë e territorit tim
Sa shumë kurthe
Rrënjosem si një lule e egër në virtytet e mia.
Shkruaj një vjershë për armiqtë dhe sfidat
Dhe e vendos në sirtarët e kujtimeve
Pastaj endem ne fushën me grurë të Van Gogut
dhe gjej begatinë e punës dhe ngjyrës
Zhytem në humnerën e ulërimës të Munch-it
dhe mësohem me humbjen
Ngjitem në ballkonin e pashpresë të Veronës
të njoh dashurinë
Koha më sfidon.
Jam gati.

JETOJ NË AJËR

Jetoj në ajër
Ndiej që larg aromën e agrumeve te jugut
Një mersinë gjethegjelbër sfidon dimrin
Nën të fshehur një manushaqe
gati në të çelur.

Stinët humbasin drejpeshimin
në ulërimën e uritur
të lukunisë së ujqërve të malit.

Unë prapë në ajër
rend pas një arome të re
nëper pyje
Nëpër rrugina
ngrihet madhështor një lis.

Ne foletë bosh te zogjve
e fshehte rri vdekja

Po zbrita në tokë e vdekur jam gjithsesi.

SI NË PËRRALLË

Petalet e fjalëve si dëborë prilli
I mbuluan zërat e heshtur të udhëve
Si me magji u bë i dukshëm filli
Që u dha flakë të ethshme buzëve.

Ti erdhe nga ëndrrat si një princ i kaltër
Në përralla ishim dashuruar njëherë
Pëllëmbët e duarve i bëmë katër
Dhe rendnim pa turp si Adam e Evë.

Ti kërkon i etur një krua të freskët
Që tokën e djegur ta shuash gjithë afsh

Nga dunat e vogla me një frikë të mekët
Derdhesh drejt luginës dhe gjen një oaz.

Parajsa të thërrret: hap portat një nga një
Dhe etja fytin ta than gjer në fund
Unë si Evë e marrë botën bëj asgjë
Që ti të shuash etjen veten bëj gjithkund.

Të nginjë me tri pika ti bëhesh si erërat
Parajsën e zbuluar të ftoj ta eksplorosh
Kur në gjoksin tend më shemben humnerat
Kufijtë e përrallës kërkon të zgjerosh.

VESH KËMISHËN TËNDE

Vesh këmishën tënde
Rruga drejtohet si filli i perit të gjyshes
kur thur ëndërrat e vajzërisë
Mbrëmja largon tisin e mugët
me erashkën e perëndimit
Flladi që vjen më vesh
me ndriçimin e pëshpëritjeve të tua.
Kufijtë që s' duhet t'i shkel
largohen e marr frymë lirisht.
Parfumi që lëshon trupi yt më deh
e harroj realitetin
Ashtu e dehur derdhem ditëve
që ke veshur këmishën
Mas hapat që na ndajnë
Gjoksin e fshehur që dua ta prek
Kërkoj stinën kur më bën të lumtur
Ngre një stivë me vargje për t'u shprehur
Ndiej hapa që më afrohen...

NATË

Lagen dhe thahen
Qiejt e mbrëmjes
Nga mungesa e gjatë

Pastaj natë
Natë
Natë.

PËRKUNDJA E DRITËS

Përkundja e dritës
Në shilarës nata përkund dritën
Në çdo valëvitje ndizet një yll
Një ëndërr lag sytë e një galaktike të largët
Përralla e treguar përgjysmë
Errëson hënën që lahet në liqen.
Një udhëtar i vonuar
Ndërron stinët në kalendar.
Drita përhapet
Zbehet natësia
Udhëkryqet fjalëkalojnë
Zezonin e përkohshëm të diellit.
Shkrumbi i natës që zbret
Nga oxhaku i ligësisë
Ngarkon kuajt e erës që trillojnë flakën
Duaj -duaj valëvitet në ecje
Shkrumb i shkëlqimtë .
Më ndjek dhe mua përkundja e dritës
Kujtimet vijnë me dritëz si në aparatin fotografik
Pastaj ngarkohen në kurrizin e hijeve të natës
Të mbetura pa kujtime nga përmbytja.
Tik tak tik tak
Është zemër apo zemrek
Nata përkund dritën
Që të lindin përsëri yjet.

NISËM NJË UDHËTIM

E nisëm një udhëtim
Ne të dy
Drejt shtigjeve të reja
Në stinën e zezës
Unë ndjek ritmin tend
Ti ndjek ritmin tim
Si ndjek vala valën

Hapësirat që zbulojmë
Kufijtë e tejbotës
I zbresin nga supet andrallat e ditës
Unë në qiellin tënd
Ti në qiellin tim
Si yjt' e galaktikës

Vërtik lëshohemi
S'e njohim frikën
Në skajet më të largëta të njëri- tjetrit
Unë fillimfundi yt
Ti fillimfundi im
Ashtu si të verbrit.

NUK E DIJA QË ISHA NJË LULE

Nuk e dija që isha një lule.
Në kopshtin e zemrës tënde
Kisha çelur e lulëzuar
Ti më mbaje në duar
Si lulen e vetme mbi dhe
Dhe më ngjitje sa e sa metafora
Që më skuqnin faqet.
Më bëje poezi dhe unë shihja si rridhja në vargjet e tua
Duke u bërë herë Afërdita
E herë vetvetja.
A mund të shihem si më sheh ti?
Ndonjëherë përdor fjalë të mëdha e të çuditshme
Për të fshehur ato gjërat e thjeshta
Që s'ke frikë t'i thuash
Të ecësh në kopsht me të gjitha lulet e mia përreth
Të përsëritësh papushim se unë jam e poshtër
Si më e madhja përkëdhelje (kështu je ti)
Të luajmë me fjalën hidh e prit
si në rrëfenjat e lashta të krahinave tona
T'i dorëzohemi njëri-tjetrit
Si të ishte gjëja më normale në botë.
Ti pret një përsëritje
Që si një disk fluturues
Të ngrihesh pastaj në planete të tjerë të qenies sime.
Para pasqyrës jam një lule në dorën tënde.

ARRATISEM

Arratisem

Symbyllur

Në një tjetër botë

Aty ku kanë çelur jaseminët

Ku këndojnë pa frikë zogjtë

E nga zjarri i zemrës sime

Shpërthen madhështor Feniksi

12.05.2021.g.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>